

Teater

SNÅSAMANNENS SANG

Sted: Teater Ibsen

Av: Klas Abrahamsson

Regissør og komponist: Øyvind O. Eriksen

Medvirkende: Mari Dahl Sæther, Sverre Bentzen, Ragne Grande, Duc Mai-The, Tore B. Granås.

KRYSSPRESS: Tore Granås er god i rollen som folkelig, pøksespisende helseminister. Hans politikersvar blir utfordret av den kreftsyke jenta (Mari Dahl Sæther) som har begitt seg ut på en norgesvandring sammen med venninnen, spilt av Ragne Grande.

FOTO: DAG JENSEN

Mirakler og annen

sterk kost på teatret

SKIEN: På sitt beste berører «Snåsamannens sang» og fillerister oss litt akkurat der det gjør vondt. Forestillingen er blitt en beretning om langt mer enn en kjent kar med varme hender.

ANNE-LISE SURTEVJU
anne-lise.surtevu@ta.no
915 90 607

Forestillingen som hadde urpremiere på Teater Ibsen onsdag kveld, røsker tak i aktuell problematikk. Det handler ikke utelukkende om hvorvidt en mann ved navn Joralf Gjerstad har helbredende evner og kan utføre mirakler, men om livet mellom himmel og jord - sett i lys av vitenskap og rasjonalitet versus tro og åndelighet. Disse spørsmålene brenner sterkere når du har en hovedperson som ser døden i hvitøyet og er nødt til å ta stilling til eksistensielle spørsmål - og til hvor langt hun skal gå for å prøve å bli frisk.

Men går det an å lage vellykket teater med dette som utgangspunkt, og det atpåtill ved hjelp av musikalinnslag? Ja, faktisk. Dramatiker Klas Abrahamsson og regissør og komponist Øyvind Osmo Eriksen makter å belyse et komplekst tema

på en oppklarende og til dels underholdende måte, men stykket oppleves etter mitt syn også som litt trettende debattungt i første del av den halvannen time lange forestillingen.

Klare motpoler

De fem skuespillerne leverer imidlertid overbevisende rolletolkninger. Mari Dahl Sæther er jenta som har kreft med spredning. Med solid gå på-humør legger hun ut på en vandring gjennom Norge sammen med en venninne, livlig fremstilt av Ragne Grande. Målet er å samle inn penger til kreftforskning, og turen dokumenteres selvsagt via en blogg. Jentene er motpoler i debatten; den logisk tenkende som argumenterer med fornuften, og hun som hevder at vi mennesker også behøver «ydmykhet» og noe som gir tro og håp.

God og typisk politiker

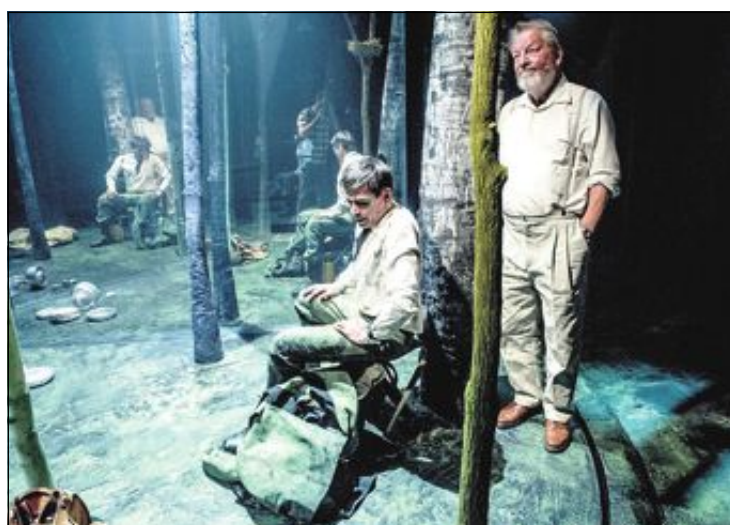
Helseministeren og hans livvakt blir med på en etappe for å gi publisitet til en god sak. Tore Granås er nyansert og herlig finstemt som politiker, sterkt inspirert av Bjarne Håkon Hanssen som i sin tid gikk ut og hevdet at familien hadde fått hjelp av «Snåsamannen». «Snåsamannen» selv derimot, binder kun handlingen sammen med sang, gestaltet av Sverre Bentzen som med en eldre

manns ro, vennlighet og malmfulle røst gir oss brokker av Joralf Gjerstads historie. Mannen fra Snåsa blir verken hengt ut eller satt på pidestall, snarere fremstilles han som et symbol på jordnær medmenneskelighet. Kanskje er det hans sterkeste våpen?

Overraskende vending

Den hissige debatten om hans påståtte evner tar de andre seg av. Den hardner til når uværet tar til å rase ute. Bård Lie Thorbjørnsens stemningsfulle scenografi er bygget rundt en dreiescene med speil, som er med på å illudere turterreng og skog, men den fungerer nær sagt også som en boksering der deltakerne sparrer verbalt mot hverandre. Den tette dialogen glir naturlig. Alle er utstyrt med gode argumenter for sine syn, men stykket oppleves iblant som om man har hatt vel mye på hjertet. Påstander om alt fra alternativbransjens rolle i det offentlige til vitenskapelig metode og randomisert utvalg slynges ut. Alle sider av saken må liksom med. Særlig Mari Dahl Sæther har en flom av replikker hun litt heseblesende må styre, men etter monologen hennes, en ikke-troendes tanker rundt døden, kan det neppe ha vært et tørt øye i salen.

Duc Mai-Thes livvaktfigur begynner nærmest som en stili-

STERKT: Duc Mai-The som livvakt med mye i bagasjen og Sverre Bentzen som Snåsamannen.

sert, militærstram parodi, men vendepunktet kommer idet han eksploderer i sinne og setter skapet på plass i en gripende enetale. Løse tråder knyttes effektivt sammen, kanskje ikke helt uten en viss pekefinger, men Mai-The overbeviser stort. Og gjennom hele handlingen serveres lette, ofte humoristiske musikalske pustehull som binder scenene i hop.

«Snåsamannens sang» er en samproduksjon mellom Teater Ibsen, Nord-Trøndelag teater og Riksteatret, og stykket skal etterhvert ut på norgesturné. Det har vært skrevet, filmet og ment mye om «Snåsamannen» de senere årene, og debatten

mellom alternativbransjen og rasjonalistene har gradvis blitt mer høylydt. Samtidig lever vi i en tid hvor folk melder seg ut av statskirken i et større antall og andres religioner og uro er kommet oss tettere på livet. Behovet for å diskutere «alt vi ikke forstår» er mer aktuelt enn på lenge. Til tross for noen innvendinger mot formen, er «Snåsamannens sang» i sum blitt et engasjerende stykke teater som tar de store spørsmålene til et begripelig nivå, med kompetente, troverdige skuespillere. Men hvem kommer best ut til slutt, troen og magien eller fornuften? Se og diskutér.